

Bernardín Šmíd

Premenenie Pána

Čo nám chce povedať dnešné evanjelium. Tajomstvo premenenia Pána skrýva v sebe mnoho poučných právd. Sláva Ježišova premenenia sa zjavuje počas modlitby. Lukáš dodáva, že sa tak udialo počas Ježišovej modlitby. Človek je najväčší vtedy, keď kľučí na kolenách pred Živým a Pravým Bohom. To čo sa deje s Ježišom, je naplnenie pôvodného Božieho plánu s ľudským telom. Z ľudského tela, ktoré sa stalo príbýtkom Božieho Ducha, vyžaruje Otcova Sláva. Ježiš, aj ako človek, sa konečne stáva tým, čím má byť, božím obrazom. Zjavuje Neviditeľného a Nepochopiteľného Boha. A toto je najhlbší zmysel ľudskej existencie. Lebo sme boli stvorení nato, aby sme sa stali jeho obrazom. Aby sme zjavili Boha, Dobro a Lásku.

Modlitba je a môže byť i stretnutím s ľuďmi, ktorí zomreli v Božej milosti, teda s Božimi svätými. Oni všetci žijú pred Božou tvárou. Lukáš takto komentuje túto udalosť: „A hľa, rozprávali sa s ním dvaja muži - boli to Mojžiš a Eliáš. Zjavili sa v sláve a hovorili o jeho odchode, ktorý sa mal uskutočniť v Jeruzaleme“. Matúš podotýka stručnejšie: „V tom sa im zjavil Mojžiš a Eliáš a rozprávali sa s ním“. Vidíme, že aj Mojžiš a Eliáš žijú pred Božou tvárou a spolu s nimi veľké zástupy spravodlivých. Boh je Bohom Abraháma, Izáka, Jakuba. Boh je Bohom živých ľudí. Človek smeruje svojím spravodlivým životom k tej istej Sláve, akú má Kristus, ako Pravzor celého Stvorenie od počiatku.

Poznanie Ježiša nám uľahčuje pochopenie Starozákonných prorokov a Mojžiša. Na hore premenenia sa zjavujú dve skutočnosti. Ježiš sa osobne pozná s Mojžišom a Eliášom, nemusí sa im predstavovať. Boh má len jedno a jedine Slovo, ktorým komunikuje s týmto svetom a tým Slovom je Boží Syn. Boh Otec komunikuje s nami skrze svoje Nestvorené Slovo. Starý i Nový zákon sa točia okolo jedného bodu, ktorým je Vtelené Božie Slovo. Kristus je jediný prostredník medzi Bohom a ľuďmi. Abrahám videl jeho deň a zaplesal. Už v Starom zákone jednal s Mojžišom a Eliášom. Mojžiš hovoril o ňom. Jeho videl Daniel vo svojom nočnom videní: „V nebeských oblakoch prichádzal ktosi ako Syn človeka!“ Nie je rozdiel medzi Starozákonným JHWH a Novozákonným Kristom. Ježiš často na seba vzťahuje Božie meno, keď hovorí: „JA SOM“. Táto gramatická väzba slúžila ako Meno Božie a preto sa v bežnej reči neužívala. Ježiš si veľmi často prisvojuje titul JHWH: Jn 8, 28: „Ježiš im teda povedal: „Keď vyzdvihnete Syna človeka, poznáte, že Ja Som a že nič nerobím sám od seba, ale hovorím tak, ako ma naučil Otec.“ Jn 13,19: „Hovorím vám to ,

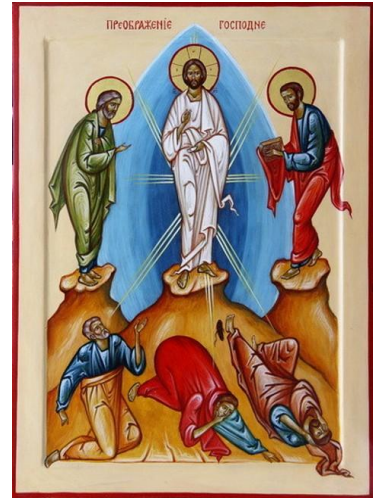
už teraz, skôr, ako sa to stane, aby ste uverili, keď sa to stane, že Ja Som“.

Zjavenie Ježišovej Slávy ma slúžiť apoštolom ako posila vo viere... Každá mimoriadne milosť slúži mimoriadnym zápasom, ku ktorým sme Duchom Svätým vedení. Toto oslávenie bolo takým úžasným zážitkom, že Peter stále spomína na toto stretnutie s Kristom. Apoštoli takto dostali poznanie Kristovej slávy, ktorú mal u Otca, skôr ako povstal svet. Je to sláva, v ktorej sa objaví pri svojom druhom príchode. Tak nás napomína sv. Peter: „Milovaní, keď sme vám hovorili o moci a príchode nášho Pána Ježiša Krista, nesledovali sme nijaké vymyslené rozprávky, ale na vlastné oči sme videli jeho velebu.“ Na hore premenia sa Otec prihlásil k svojmu Synovi. „On prijal česť a slávu od Boha Otca, keď k nemu z velebnej slávy zazneli tieto slová: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom Ja mám zaľúbenie.“ A tento hlas sme my počuli; prichádzal z neba, keď sme s ním boli na posvätnom vrchu.“

Keď som uvažoval nad zmyslom tohto sviatku, pochopil som jednu vec, tajomstvo premenenia môže veľmi intenzívne prežiť každý konvertita a zvlášť ten, kto sa obracia zo Židovstva. Príde určitý moment, keď mu Boh dá poznanie, že všetko bohatstvo Starého zákona a božích prislúbení ústi do Krista. Kristus všetko vysvetľuje a všetko smeruje k nemu. Je to úžasný zážitok, je to videnie svetla, kde vedľa seba stoja Kristus, Mojžiš a Eliáš a vôbec si neprekážajú. Je to veľký pokoj, keď Starý zákon a Nový zákon zapadnú do seba, ako dve súčiastky, ktoré sú presne na seba vybrúsené.

Ježiš je jediný prostredník medzi Bohom a ľuďmi. Boh Otec zostáva skrytý. Len skrze Syna sa prichádza k Otcovi: „Kto mňa vidí, vidí Otca“. A predsa sa nedá povedať, že je to tá istá osoba, lebo videnie osláveného Syna, komentoval hlas z neba: „Toto je môj milovaný Syn, jeho počúvajte“. Tak sa nám zjavuje a potvrdzuje tajomstvo Božieho Syna, ktoré pre mnohých zostáva pohoršením.

Kde je naša hora premenenia? Kde sa i my takto môžeme stretnúť s Kristom? Našou horou premenenia je Písmo Sväté. Sv. Hieroným tvrdí: „Kto nepozná Písmo, nepozná Krista!“ Podte a vystúpte na túto svätú horu, čítajte Písmo sväté, aby aj pre vašu dušu zaznelo to zjavujúce Slovo: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie; počúvajte ho!“ Takto sa vaša viera stane pevnou, lebo viera je z počutia Božieho slova. Modlime sa za to, aby sa Božie Slovo stalo aj v nás telom. To sa deje vtedy, keď svoju vôľu zjednotíme s Bohom, skrze Božie Slovo. Vo svätom prijímaní máme účasť na tom istom tele, ktoré je premenené. Znovu sa to deje mocou modlitby, vyliatím Ducha Svätého a Božím Slovom. Tu je naznačený spôsob aj nášho Premenenia.

*Keby nie Pána,
ktorý s nami bol,
nech povie Izrael,
keby nie Pána,
ktorý s nami bol,
keď ľudia dvíhali sa proti nám,
za živa by nás boli pohltili,
tak vzbĺkol proti nám ich hnev.*

*A boli by nás vody zaplavili,
bol by sa cez nás
prevalil ich prúd,
veliké vody vzbúrené
preliali by sa nad nami.*

*Požehnaný je Pán,
že nevydal nás
ich zubom za korisť.
Tak ako vtáča unikla naša duša
z osídla vtáčnikovho:
roztrhlo sa osídlo
a my sme uleteli.*

*Naša pomoc
je v mene Pánovom,
ktorý učinil nebo i zem.
Kto dôveru má v Hospodina,
je ako Sion, ktorý nehne sa
a veky pretrvá.*

*Ako je medzi vrchmi Jeruzalem,
tak vôkol svojho ľudu stojí Boh
od týchto čias až naveky.*

Toto je môj vyvolený syn...

(Lk 9,28b-36)

Vystúpil na horu pomodliť sa... Keď sa tak modlil, zmenil sa mu výraz tváre.... „Učiteľ, dobre je nám tu...“... „Toto je môj vyvolený Syn, jeho počúvajte!“

Vystúpiť na horu neznamená len prekonať nadmorskú výšku a seba v námahe výstupu. Znamená to najmä zanechať rytmus bežného života, vzťahy a povinnosti v ňom. Nie zrušiť, len sa nad ne povzniesť. Prirodzenému výstupu, pri ktorom sa pohľad mení na nadhľad by mal zodpovedať aj duchovný. Na ten sa žiada ešte jeden výstup - z bežného myslenia a vzťahov do modlitby. Nepríde sám od seba. Aj modlitba je výstup, má svoje chodníky, chce svoj čas, úsilie... Až v nej sa Pán premieňa a človek ho môže vnímať ako žiarivo živého. Stav, aký zakúšali učeníci, nie je trvalo možný. Sú to len krátkodobé poodhalenia opony do Božieho sveta. Majú povzbudiť pri výstupe, na ktorom sú nie menej dôležité úseky bez výhľadu, keď zostáva len vernosť „z kroka na krok, po najbližšiu zákrutu“. Počúvať a poslúchať Ježišove výzvy a príklad, to znamená vstupovať už teraz, kým sme ešte v tele, do intimity Božieho života. Úžasná udalosť sa začína celkom prozaicky: Ježiš vzal so sebou učeníkov pomodliť sa. Ani ja nemusím iné, len sa „pobrať pomodliť sa“. Ostatné príde - „ako sa tak modlil.“

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

ODPUSTKY

1. Kto koná pobožnosť krížovej cesty pred riadne ustanovenými zastaveniami, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky. Vyžaduje sa, aby sa pohyboval od jedného zastavenie k druhému a rozjímal o umučení a smrti Pána Ježiša. Ak sa koná pobožnosť verejne, stačí, ak sa pohybuje ten, čo vedie pobožnosť.

Tí, čo sa pre vážnu prekážku nemôžu zúčastniť na krížovej ceste, môžu získať tie isté odpustky, a to čítaním a rozjímaním o umučení a smrti nášho Pána Ježiša aspoň nejaký čas, napríklad štvrt hodiny (Enchiridion indulgentiarum, 13,5).

2. Veriaci, ktorý sa v piatok v Pôstnom období pomodlí po prijímaní pred obrazom Ježiša Krista Ukrižovaného modlitbu *Dobrý a preláskavý Ježišu*, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky (Enchiridion indulgentiarum, 8).

Podujatie pre mladých: „Ktosi Ťa volá“ je názov podujatia pre mladých vo veku od 15 do 24 rokov, ktorí hľadajú svoju cestu v živote. Podujatie v rámci pastorácie povolání sa uskutoční v sobotu 12. marca 2016 na Základnej škole Matky Alexie v Bratislave. Všetkých mladých pozývame uvažovať nad ich životnou cestou v manželstve alebo v duchovnom povolání.

Štúdium katolíckej teológie: Rímskokatolícka cyrilometodská bohoslovecká fakulta Univerzity Komenského v Bratislave ponúka v akademickom roku 2016/2017 magisterské štúdium katolíckej teológie dennou formou pre kandidátov kňazstva aj pre laikov. Prihlášky sa podávajú do konca marca. Podrobnejšie informácie sú na výveske a na webovej stránke fakulty (www.frcth.uniba.sk).

Neklátiť, nestriasat'

Nenávidený hlavný mýtnik v Jerichu zatúžil vidieť Ježiša, ale nemohol pre zástup, lebo bol malej postavy. Poradil si - vyšiel na planý figovník. Ježiš sa pozrel hore a povedal mu: „Zachej, pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“ On chytrý zišiel a prijal ho s radosťou (porov. Lk 19, 1-10).

Krásna konverzia. Z lumpa sa nečakane stal kajúcnik a kresťan. Pádny dôvod na všeobecnú radosť, dalo by sa povedať. Lenže všetci okolo šomrali: „Vošiel k hriešnemu človekovi!“

Pane,

priznávam, asi by mi tiež bolo ľúto, keby si prijal pohostinstvo zlodēja, ktorého meno mi vôbec nič nehovorí, a popri mne by si len tak prešiel. Viac by mi však prekážalo, keby sa tam s tebou opäť minuli tí, ktorí pre mňa veľa znamenajú. Ako už veľakrát. Čo pre nich môžem urobiť? Azda v nich vzbudiť trochu zvedavosti, aby kvôli tebe vyliezli na figovník... Samozrejme, potom sa už len vedieť ovládnuť a čakať, kým ich neoslovíš menom. Nesnažiť sa ich striasť dolu, keď pôjdeš okolo, nič neurýchľovať. Ale to je práve ten problém: modliť sa a s dôverou „len“ čakať. Prosím, daj mi viac trpezlivosti.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 2. Pôstnom týždni - (C)

22.II. pondelok

17:00 Za † Helenu Kadlecovú, manžela a rodičov

23.II. utorok

17:00 Za † Františka a Annu Hukových

24.II. streda

17:30 Za † Františka Peška a rodičov

25.II. štvrtok

17:00 Za † z rodiny Ernesta Radakoviča

26.II. piatok

16:30 Pobožnosť krížovej cesty

17:00 Za † Helenu Ježovitovú (1. výročie smrti)

27.II. sobota

08:00 Za † Bohumila Kráľoviča a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

28.II. 3.Pôstna nedeľa - C

08:00 Za Božiu pomoc pre chorého

Lektori: Jurčovičová M., Setnická G.

10:30 Za farníkov

Lektori: Hajičková M., Polanská Z.

14:00 Pobožnosť krížovej cesty

Liturgický kalendár

22.II. pondelok **Katedra Sv. Petra, apoštola - sviatok**

23.II. utorok Sv. Polykarp, biskup a mučeník

24.II. streda Sv. Modest, biskup

25.II. štvrtok Sv. Valburga, opátka

26.II. piatok Sv. Alexander, biskup

27.II. sobota Sv. Gabriel od Bolestnej Matky, akolyta

Skutky telesného milosrdenstva

7. Pochovávať mŕtvych

Ježiš v podobenstve o poslednom súde, ako ho prerozprával evanjelista Matúš, vymenoval len šesť skutkov milosrdenstva, nespomenul siedmy, ktorý hovorí o pochovávaní mŕtvych. Niektorí predpokladali, že by tento skutok milosrdenstva protirečil odpovedi, ktorú dal Ježiš jednému z učeníkov: „Pod' za mnou a nechaj, nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych“ (Mt 8, 22). Je to veta, ktorú podaktorí interpretovali ako náznak nových časov charakterizovaných prázdny hrobom Zmŕtvychvstalého, časov, keď viera učeníkov nebude spojená so žiaľom, ale s istotou zmŕtvychvstania.

To všetko príde. Zatiaľ však Ježiš ukazuje, že si váži gestá nasmerované na neho, ktoré sú predzvesťou jeho pochovania. V Betánii pri večeri v dome malomocného Šimona otvorene pochválil ženu, ktorá naňho vyliala vzácny voňavý olej. „Keď mi vyliala tento olej na telo, urobila to na môj pohreb. Veru, hovorím vám: Kdekoľvek na svete sa bude ohlasovať toto evanjelium, bude sa na jej pamiatku hovoriť aj o tom, čo urobila“ (Mt 26, 12- 13).

Kresťanská múdrosť

„Nábožný skutok je pochovávať zosnulých,“ hovoril Sofokles. Pre kresťanov to bolo vždy ešte čosi viac. Oni si vybrali za vzor postavu Tóbiho, otca Tobiáša zo Starého zákona, ktorý v čase babylonského zajatia pod hrozbou smrti pochovával telá svojich bratov vo viere, ktorí boli popravení a ponechaní na námestiach (porov. *Tob 1, 16 - 20*).

Kresťania si tiež vzali príklad z Jozefa z Arimatey a Nikodéma, ktorí priniesli „asi sto libier zmesi myrhy s aloou. Vzali Ježišovo telo a zavinuli ho do plátna s voňavými olejmi, ako je u Židov zvykom pochovávať,“ a pochovali ho do nového hrobu, „v ktorom ešte nik neležal“ (porov. *Jn 19, 38 - 41*).

Kresťania sa inšpirovali aj nábožnými ženami, ktoré pribehli za skorého rána k Ježišovmu hrobu, aby mu vzdali poslednú úctu.

Podnety na zamyslenie

O pohreboch sa často hovoria žarty. „Je to obrad, ktorý nechá chladným aj toho, kto je najviac zainteresovaný,“ hovoril Treble. Jedno nemecké porekadlo vraví: „Nie všetci, čo kráčajú za rakvou, oplakávajú nebohého.“ V skutočnosti, ako sa zmieňuje Ambrose Bierce: „Vreckovka je malý plátenný štvorček, zvlášť užitočný na pohreboch, aby zakryl fakt, že chýbajú slzy.“ Keď sa vytráca kresťanská láska, všetko je možné. „Ľudia najskôr kameňujú a potom stavajú (náhrobné) kamene.“ V nacistických vyhladzovacích táboroch sa všetko končilo ťažkým mrakom popolu visiacim vo vzduchu.

Ale viera a láska k blíznym dokážu pohnúť k úžasným gestám. Takým je jeden nový náhrobný kameň, ktorý sa nedávno objavil v Ríme na hrobe istého kresťanského dieťaťa: „Malý Magone, ty si nechal svoju mamu na zemi a bežal si k Márii, Matke Cirkvi. Preto my, tvoji drahí, už nemáme dôvod plakať za tebou, utierame si slzy.“

Dnes

Cirkev sprevádza na večný odpočinok pozostatky svojich zosnulých synov a dcér slávnostnými obradmi a priam materskými gestami: kropením svätenou vodou a incenzovaním (okiadzaním), ktoré je znakom úcty.

Vyjadrujú spravodlivú úctu zo strany Cirkvi k tomu, čo ostalo z tela, ktoré sa stalo posvätným tým, že v ňom prebýval Duch Svätý, a ktoré je určené na úplné obnovenie pri vzkriesení v Bohu.

Enzo Bianco „Čokoľvek ste neurobili“

Odpustenie

Iste nie je náhoda, že prvý dar Ducha Svätého je odpustenie. Odpustenie nám, Kristovým učeníkom, teda tým, ktorí o ňom majú vydávať svedectvo: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás. Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: Prijmite Ducha Svätého! Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“ (Jn 20, 21-23). Prvým krokom je teda prijať odpustenie od Pána a zároveň nechať svoje srdce naplniť jeho pokojom.

Dar Ducha Svätého nás zároveň činí schopnými odpúšťať druhým, a tak šíriť Božie kráľovstvo v ich srdciach. Každým neodpustením totiž blokujeme seba i druhých v prijatí a prežívaní Božej lásky. Sú však v živote situácie, keď bolesť zo zranenia druhými je taká veľká, že nemáme silu odpustiť. A každý násilný pokus v tomto smere končí len potlačením boľavej skutočnosti. Preto treba najprv prosiť Pána za uzdravenie tohto zranenia a potom prosiť o milosť Ducha Svätého k odpusteniu. Tým dôjde k rozviazaniu negatívneho puta, ktoré zväzovalo nás i toho druhého. Seba i jeho tak otvoríme pre prijatie Božej milosti. Nás to otvorí pre vyliatie Ducha Svätého. A tomu, kto nám ublížil, tým otvoríme cestu k pokániu.

Voitěch Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

„Peter dnes po zázračnom rybolove Ježišovi vraví „odíď, lebo som hriešny“. Pán má inú logiku: Lebo si hriešny, preto neodídem, ani ty neodíď!“

„Už sa vám to stalo? Idete navštíviť pacienta, aby ste ho povzbudili. Napokon však sami od neho odchádzate povzbudení a posilnení.“

„Za búrky dnes Ježiš v člne apoštolov spal. Voči zľaknutým učeníkom bol pravdivý i milosrdný. Pravdivý: karhal ich. Milosrdný: utišil búrku.“

„Na reštaurácii tatranského hotela stojí: „Nemáme wifi, porozprávajte sa“. Signál do celého sveta nikdy nenahradí signál od srdca k srdcu.“

Mons. Jozef Haľko, biskup

FÚZ TIGRA

Mladá žena Yun Ok sa vybrala k pustovníkovi, ktorý žil na vrchole hory, aby ho požiadala o čarovný odvar.

„Mám veľmi rada svojho manžela,“ vysvetľovala Yun Ok. „Tri roky bol ďaleko vo vojne. Teraz sa vrátil ale sotva so mnou prehovorí. Ak mu niečo poviem, zdá sa, akoby nič nepočul. Keď preriekne nejaké slovo, vždy hovorí s trpkosťou v hlase. Ak mu predložím jedlo, ktoré nemá rád, odsotí ho nabok a nazlostený vyjde z izby. Chcela by som preňho nejaký odvar, aby bol znova milý a vľúdny ako predtým.“

„Na taký odvar treba priniesť fúz zo živého tigra. Prines mi ho a ja ti dám, čo potrebuješ.“

„Fúz zo živého tigra!“ zvolala vyľakane Yun Ok. „Ako sa k nemu dostanem?“

„Ak je odvar pre teba dôležitý, dokážeš to,“ povedal pustovník.

Yun Ok išla domov a tuho premýšľala, ako získať podstatnú prísadu do odvaru. Raz v noci potajomky vyšla z domu a v rukách niesla misku s ryžou a mäsom. Vydala sa na miesto na úpätí hory, kde žil tiger, a zavolala naňho. Tiger sa neukázal. Ďalšiu noc sa tam Yun Ok vrátila, tentoraz sa trochu viac priblížila k tigrovej skrýši a znova mu ponúkla misu s potravou. Žena chodila k úpätiu hory každú noc a vždy sa o kúsok priblížila k skrýši, takže tiger si postupne zvykal na jej prítomnosť.

Raz v noci divé zviera vyšlo z úkrytu a v mesačnom svetle hľadelo žene priamo do očí. Nasledujúcu noc sa Yun Ok mohla tigrovi prihovoriť pokojným a milým hlasom. Zakrátko tiger zožral potravu, ktorú mu priniesla. Asi po šiestich mesiacoch ho smela mladá žena jemne pohladíť. Nakoniec raz v noci Yun Ok pohladila hlavu šelmy a odhodlane povedala: „Ach, tiger, veľkodušné zviera, potrebujem jeden z tvojich fúzov, nehnevaj sa na mňa!“ A odstrihla mu jeden fúz. Tiger sa nenahneval. Yun Ok zišla po chodníku. Nekráčala, ozlomkrky bežala do pustovníkovho domu a v ruke pevne stískala fúz.

„Učiteľa! Mám ten fúz z tigra! Teraz môžete pripraviť odvar, aby bol môj manžel opäť milý a vľúdny!“

Pustovník vzal fúz, preskúmal ho a hodil do ohňa v kozube.

„Ale, pane!“ zvolala s úzkosťou mladá žena. „Čo ste to urobili?!“

„Rozpovedz mi, ako si ho získala,“ vyzval ju pustovník.

„Každú noc som išla k úpätiu hory s misou potravy. Najskôr som sa držala obďaleč, potom som sa každý raz o kúsok priblížila a získala som tigrovo dôveru. Láskavo som sa mu prihovárala upokojujúcim tónom, aby som ho uistila, že neprichádzam v zlom. Bola som trpezlivá. Každú noc som mu priniesla potravu, hoci som vedela, že ju nebude žrať. Nevzdávala som sa a každú noc som sa k nemu vrátila. Nikdy som nehovorila ostro, nikdy som mu nedohovárala...“

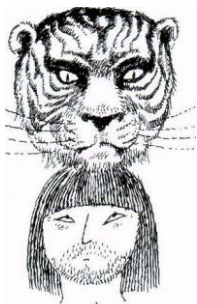
„Výborne, skrotila si tigra a získala si jeho dôveru a prítulnosť.“

„Ale vy ste fúz hodili do ohňa!“ zvolala Yun Ok. „Všetko bolo márne!“

„Nie, fúz už nepotrebujem. Yun Ok, dovoľ, aby som sa ťa niečo opýtal: Je azda tvoj muž divší ako tiger?“

Všíma si vari menej ochotu a starostlivosť? Ak si schopná vľúdnosťou a trpezlivosťou získať lásku a dôveru divokej šelmy, určite dokážeš to isté so svojim manželom, nemyslíš?“

Ak chceme, aby nás ľudia milovali, musíme byť milí.

Desatoro

6. prikázanie

Nescudzoložíš

Šieste prikázanie Desatora

Sme stворení ako muži a ženy. Je to podľa projektov Božích. Boh nás chcel mať takých, akí sme. A chcel, aby každý človek prichádzal na svet tou cestou, ako prichádza. Má otca a matku a vyrastá v rodine. Táto skutočnosť je východiskom pre správne chápanie aj telesnosti človeka.

Manželstvo a rodina ako trvalé spoločenstvo lásky zaisťuje deťom najzdravšie podmienky ich rozvoja. A iba v manželstve aj fyzická láska môže byť opravdivo zapojená do duševnej lásky. Ba je zapojená i do duchovnej lásky v Bohu. Aj manželstvo môže, pravda, zlyhať. No tí, ktorí ho berú vážne a dôstojne, utvárajú aj u nás najzdravšie rodinné spoločenstvá, hodné všetkej úcty. Veď ich manželské a rodinné spoločenstvo je vo viere spojené s Bohom v Ježišovi Kristovi. Ich manželstvo je sviatosť, to znamená viditeľný znak, ktorý naznačuje osobitnú stavovskú milosť a túto milosť aj dáva.

Celkom pôvodný výraz 6. príkazu v *Starom zákone* znie:

„Nescudzoložíš!“ (Ex20, 14). Týkal sa teda vernosti vo vzťahu muža a ženy v manželstve. O ňom bolo povedané: „Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke a budú jedným telom“ (Gn 2, 24). V *Novom zákone* sám Ježiš potvrdil túto nerozlučnosť manželstva slovami: „Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“ (Mt 19, 6). Tým príkaz chránil a zabezpečoval budúcnosť človeka, ale aj zaraďoval dve osoby, muža a ženu a pohlavnosť ako takú do zmysluplného poriadku a do ucelenosti ľudského života. Tým im zabezpečoval ľudskú dôstojnosť a veľkosť.

V manželstve sa vyjadruje duch zmyslovo a zmyslové duchovne. Dva póly človeka sú spolupracovníkmi pri darovaní nového života. Uskutočňuje sa to v spoločenstve a vo zväzku lásky a vernosti, ktorou sa potvrdzuje dôstojnosť prítomnosti a zaisťuje dôstojná budúcnosť. Obrovská sila inštinktu sebazáchovy stojí v manželstve v službe lásky a života ako rieka v riečišti. Inak by zaplavila svet ako ničiaci sila pri povodni.

Ak sa sexuálna sila človeka preleje cez brehy, naozaj zaplavuje ľudský svet morálnym bahnom ako rozvodnená divá rieka. Poznali to starovekí Rimania a ich rozpadnutá ríša. To sa deje i dnes, keď sa sexualita stala samoučelnou a čírym prejavom egoizmu. Dá sa predávať a kupovať ako tovar. Tým sa ale totálne odľudšťuje a stáva sa silou pustošiacou. Vyúsťuje až do obchodovania s človekom. Denne čítame a počúvame z masmédií o pliaže miliardového obchodu „s bielym mäsom“. Hlbšie už sotva možno upadnúť. Polícii pripadli nové obrovské úlohy. Aj tak však polícia neochráni všetkých a všetko. Niektorí hovoria, že šiesty príkaz je proti zákonom prírody. Opak je pravdou. Tento príkaz vyjadruje priam posolstvo prírody. Existujú živé bytosti mimo človeka, ktoré sú uspôsobené tak, že takmer od prvej chvíle života sú schopné žiť samostatne alebo takmer samostatne. Kuriatko hneď začne zobať zrnká. Dieťa musí čisto biologicky zostávať roky v starostlivej opatere matky, inak by neprežilo, zahynulo by. To sa prirodzene zabezpečuje rodinou, ktorá je existenčnou podmienkou nášho ľudského prežitia. Všetko ostatné sú umelé náhrady z nevyhnutnosti, aby sa zachránilo, čo sa dá. Manželstvo a rodina je príkazom a zákonom samotného stvorenia. Kde ho prijímajú ako základ spoločnosti, tam ľudskosť dozrieva - deti majú pred sebou budúcnosť. Na Slovensku sme takto popri všetkých problémoch vyrastali v rodinách, mali sme matky a otcov. Tak vyrástli osobnosti - Bernolák, Hollý, Hurban, Moyzes i Kuzmány, Sládkovič, Beniák, Silan i Rúfus.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuka

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku